

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobkyně: **CONMACO MÍSEČKY s.r.o.**, IČO: 267 67 074
sídlem Revoluční 1044/23, 110 00 Praha 1
zastoupena advokátem JUDr. Radkem Šmerdou, Ph.D.
sídlem Revoluční 1044/23, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MZP/2018/550/54 ze dne 31. 1. 2018

takto:

- I.** Žaloba **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání a v celém rozsahu potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu v Hradci Králové (dále jen „ČIŽP“) č. j. ČIŽP/45/2017/2008 ze dne 9. 10. 2017. Tímto rozhodnutím ČIŽP konstatovala, že žalobkyně se dopustila protiprávního jednání

- a) podle § 88 odst. 2 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „ZOPK“), tím, že v důsledku provedení navážky zeminy na pozemcích parc. č. 2767/12, 2773 a na částech pozemků parc. č. 2774/1, 2772, 2768/2 a 3112, všech v k. ú. Vítkovice v Krkonoších, k čemuž došlo nejpozději od srpna 2015 do 10. 5. 2017 nad rámec rozhodnutí Správy Krkonošského národního parku (dále jen „Správa KRNP“), zničila louku s mokřadem, čímž zničila součást přírody na území Krkonošského národního parku, a porušila tak § 16 odst. 1 písm. a) a j) ZOPK,
- b) podle § 88 odst. 2 písm. d) ZOPK tím, že jednáním popsáním v bodě a) zničila nejméně 10 jedinců, resp. trsů zvláště chráněné rostliny ohroženého druhu hořepník tolitovitý, syn. hořec tolitovitý, a to bez povolené výjimky ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných rostlin, čímž zničila jedince zvláště chráněného druhu rostliny přímo nebo nedovoleným zásahem do jejich prostředí, a porušila tak § 49 odst. 1 ZOPK,
- c) podle § 88 odst. 1 písm. a) ZOPK tím, že jednáním popsáním v bodě a) poškodila dřeviny na okraji lesa a změnila vodní režim lokality, čímž poškodila součást přírody na území Krkonošského národního parku, resp. nedovoleně změnila jeho dochovaný stav, a porušila tak § 16 odst. 1 písm. a) a j) ZOPK,

z nichž za nejzávažnější považovala ČIŽP jednání uvedené pod bodem b), za které uložila žalobkyni podle § 88 odst. 2 písm. d) ZOPK pokutu ve výši 300 000 Kč, přihlídnuvši ke zbylým protiprávním jednáním jako k přitěžujícím okolnostem (**výrok I.**). Dále byla žalobkyni uložena povinnost provést náhradní opatření k nápravě, konkrétně odstranit navážky z pozemků parc. č. 2767/12, 2773, 2774/1, 2772, 2768/2 a 2864/8, všech v k. ú. Vítkovice v Krkonoších, způsobem, jímž nedojde k dalšímu poškození nebo zničení zákonem chráněných zájmů ochrany přírody, zejména půdního povrchu na okolních pozemcích, jakož i dřevin a zvláště chráněných rostlin na nich rostoucích, a to nejpozději do 30. 6. 2018 (**výrok II.**). Nakonec byla žalobkyni uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou 1 000 Kč (**výrok III.**).

II. Napadené rozhodnutí

- 2. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí v plném rozsahu ztotožnil se zjištěními ČIŽP. Uvedl, že počínající vrstvení navážky poprvé zjistila Správa KRNP při terénní pochůzce 13. 7. 2015. Následně byla rozhodnutím Správy KRNP z 12. 8. 2015 povolena žalobkyni dočasná deponie zeminy na některých z dotčených pozemků, avšak za podmínek upravujících způsob jejího ukládání a pouze na omezenou dobu. Žalobkyně však podmínky tohoto rozhodnutí nedodržela, čehož důsledkem bylo shora popsané poškození součástí přírody, jež je podrobně doloženo stanovisky Správy KRNP. Žalovaný neuznal žalobkyninu argumentaci, podle níž navážku provedla nad rámec smlouvy o dílo a na vlastní odpovědnost generální dodavatelka stavby, společnost LEVEL, a.s., IČO: 649 48 960, a to zejména s ohledem na obsah kontrolního protokolu z 10. 5. 2017, v němž žalobkynin jednatel uvedl, že tato společnost jednala podle žalobkyniných pokynů, a převzal za aktuální stav navážky plnou odpovědnost. Tento protokol byl sice pořízen v rámci kontroly u vlastnice dotčených pozemků, společnosti SKIAREÁL Špindlerův Mlýn, a.s., IČO: 474 68 246, je však poměrně běžné, že je při kontrole zjištěno protiprávní jednání jiného subjektu. V takovém případě je nezbytné seznámit takový subjekt se zjištěnými skutečnostmi a zajistit jeho procesní práva, k čemuž v posuzované věci také došlo. Rozsah nepovolené navážky a způsob její úpravy svědčí spíše než o nedbalosti konkrétních zaměstnanců o velmi nedůsledné kontrole ze strany žalobkyně, zcela zásadním nerespektování vydaného povolení nebo o záměru úpravy dané lokality s cílem jejího dalšího komerčního využití. Žalovaný dospěl k závěru, že uložená pokuta ve výši 300 000 Kč je adekvátní charakteru, rozsahu a všem okolnostem případu, k čemuž připomněl, že i povolení deponie zeminy bylo dočasné, a to maximálně do konce roku 2016, navážka je však v dané lokalitě doposud. Žalobkyně sice uvedla, že došlo ke zpoždění realizace stavby, při níž měla být zemina opět využita, a k jejímu odstranění může dojít až po dokončení stavby. Podle názoru žalovaného však měla žalobkyně o této

skutečnosti Správu KRNAP minimálně informovat, nebo ještě lépe požádat o prodloužení doby dočasného deponování zeminy, což evidentně neučinila.

3. Důvodné neshledal žalovaný ani výhrady proti II. výroku rozhodnutí ČIŽP. Podle žalovaného se jedná o přiměřené náhradní opatření, když uvedení do původního stavu není možné (došlo ke zničení některých chráněných částí přírody), účelem opatření je zejména umožnění obnovy původního vodního režimu a narušeného dýchání a příjmu vody a živin kořeny stromů. Lhůtu stanovenou pro odstranění navážky považoval žalovaný za dostatečnou řka, že nemůže být žádných pochyb o množství zeminy, jež má být odvezeno. Je totiž třeba odvézt veškerou zeminu, nikoli jen tu navezenou na nepovolené části pozemků, ale samozřejmě i tu navezenou v souladu s povolením, neboť její umístění bylo odsouhlaseno toliko jako dočasné. Jedině odvezení veškeré navážky může zajistit alespoň částečné obnovení stavu v lokalitě. K žalobkynině námitce ohledně přítomnosti asfaltu a kamení v zemině žalovaný uvedl, že asfalt (asfaltové kry či drť) na místě vůbec zjištěn nebyl a kamení je v dané oblasti běžnou součástí zeminy. Zájem obce Vítkovice na využití navážky k vybudování parkoviště nemůže mít na určení nápravných opatření vliv, jelikož to neumožňuje způsob využití dotčených ploch zapsaný v územním plánu; ochranné podmínky na území KRNAP a jejich případné změny jsou výhradně v kompetenci Správy KRNAP, ČIŽP je nemůže měnit v rámci ukládání náhradních opatření.

III. Žaloba

4. Žalobkyně v podané žalobě předně namítla, že napadené rozhodnutí je nicotné z důvodu omylu v osobě svého adresáta. Žalobkyně nemohla být v žádném případě shledána odpovědnou za popsané jednání, provedené generální dodavatelkou stavby v rozporu se smlouvou o dílo, již s ní žalobkyně jakožto investorka a developerka uzavřela. Žalobkyně ostatně nemá jediného zaměstnance a veškeré úkony související s výstavbou realizuje jmenovaná dodavatelka. Tvzení ČIŽP, že zeminu do dané lokality navezli právě žalobkynini zaměstnanci, tak neobstojí. Pokud generální dodavatelka porušila uzavřenou smlouvu o dílo, učinila tak čistě na svou odpovědnost. Ačkoli odpovědnost za správní delikt je koncipována jako objektivní, neimplikuje to její absolutní charakter, a právě smluvní vztah s generální dodavatelkou výstavby je podle žalobkynina názoru tou liberační okolností, jež má za následek její zproštění odpovědnosti ze správního deliktu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice selektivně a bez dalšího rozboru citoval některá ujednání ze smluvní dokumentace, jiná relevantní ujednání však pominul.
5. Správní orgány při zjišťování skutkového stavu podle žalobkynina názoru vyšly v rozporu se zákonem z obsahu protokolu o kontrole z 10. 5. 2017. Kontrola totiž nebyla provedena ve vztahu k žalobkyni, nýbrž kontrolovanou osobou byla vlastnice pozemků, a kontrolní zjištění tak mohla být použita jediné vůči této společnosti, případně mohla sloužit jako podklad pro zahájení nové kontroly u žalobkyně. Tímto postupem byla žalobkyně připravena o práva kontrolované osoby podle § 10 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), na př. požadovat předložení pověření ke kontrole, namítat podjatost kontrolující nebo přizvané osoby, seznámit se s obsahem protokolu a podávat proti kontrolním zjištěním námitky. Kromě toho ČIŽP při kontrole připustila účast osob, jež k tomu nebyly oprávněny, konkrétně pánů J. Č. a P. K. (obou bez uvedení vztahu ke kontrolované osobě a případně bez prokázání zmocnění k účasti, byli-li jejími zástupci), a dále V. P. coby žalobkynina jednatele, Z. S. coby vedoucího provozu společnosti MELIDA a.s. Horní Měsečky, Milana Rychtra coby starosty Vítkovic a V. S. coby zaměstnance generální dodavatelky stavby. ČIŽP tak porušila zásadu nevěřejnosti kontroly a požadavek na řádnou identifikaci osob přítomných v řízení. I pokud by jednání bylo veřejné, mohly by se jej účastnit toliko zákonem vyjmenované osoby, jinak by o účasti takových osob musela ČIŽP rozhodnout usnesením. Nezákonná přítomnost těchto osob má nutně za následek nezákonnost celé kontroly a nepoužitelnost jejích výsledků.
6. Žalobkyně dále namítla, že ve správních rozhodnutích chybí bližší odůvodnění toho, jak mělo k vytýkanému jednání a zejména jeho následkům dojít. Správní orgány se zabývají pouze

výsledným stavem, resp. následky navážky, aniž by uvedly, jaký byl stav v místě před údajným žalobkyniným jednáním nebo z čeho dovozují, že mělo dojít na příklad ke zničení právě deseti trsů zvláště chráněné rostliny nebo ke změně vodního režimu. Podle žalobkynina názoru je nemožné, aby navážkou hlíny a kamení došlo ke zničení louky s mokřadem, ke zničení nejméně deseti jedinců rostlin, jakož i ke změně vodního režimu lokality; pokud mohlo být něco poškozeno, tak jedinečně dřeviny na okraji lesa. K posouzení těchto skutečností je navíc třeba odborných znalostí, jimiž správní orgány nedisponují, a měl být proto za tímto účelem zpracován znalecký posudek. Této námitce se žalovaný ani okrajově nevěnoval. Žalovaný se nezabýval ani rozporem ve zjištěních ČIŽP ohledně zásahu do vodních toků, jelikož toto nebylo v dané lokalitě ani technicky možné. Nesprávná a nedostatečná zjištění skutkového stavu úzce souvisejí s výší pokuty, jež je taktéž nepřezkoumatelná.

7. Výrokem II. napadeného rozhodnutí bylo žalobkyni uloženo odstranit navážku z vymezených pozemků nejpozději do 30. 6. 2018. To je jednak stavebně a technicky jen stěží proveditelné, jelikož v lokalitě vydrží sníh až do pozdních jarních měsíců, jednak z napadeného rozhodnutí nevyplývá, jaké konkrétní množství navážky má být z předmětných pozemků odstraněno. Součástí navážky je kromě zeminy také kamení a asphalt, které na místo dopravila správa silnic. Správní orgány se však tímto aspektem věci nezabývaly, konstatující pouze, že tyto informace nejsou součástí spisu, což opětovně svědčí nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu. Obdobně se správní orgány dostatečně nezabývaly ani jinými možnými řešeními nastalé situace. Povinnost navrátit poškozenou část přírody a krajiny do původního stavu má škůdce podle zákona tehdy, je-li to možné a účelné. Předmětná navážka by se však dala využít např. k zbudování parkoviště, jež v lokalitě citelně chybí a o něž projevila ve svém vyjádření zájem taktéž obec Vítkovice. Nemožnost a neúčelnost uvedení do původního stavu však správní orgány nezohlednily. Nakonec žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí odporuje zákazu dvojího trestání. S ohledem na žalobkyninu faktickou úlohu mohla být potrestána toliko podle stavebního zákona, a pokud by se stavební úřad k tomuto postupu uchýlil, žalobkyně by byla potrestána dvakrát.
8. Žalobkyně proto navrhla, aby městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s veškerými žalobními námitkami se podrobně vypořádal již v napadeném rozhodnutí, na jehož příslušné pasáže u jednotlivých žalobních bodů odkázal. Vzhledem k tomu žalovaný navrhl, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci městským soudem

10. Městský soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně městský soud vycházející ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal toto rozhodnutí na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti.
11. Městský soud rozhodl podle § 51 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť ani jeden z účastníků s tímto postupem po poučení soudem nevyjádřil nesouhlas.
12. O věci samé městský soud uvažil následovně.
13. Ze spisového materiálu se podávají následující, pro posouzení věci rozhodující skutečnosti. K navážce zeminy (zahrnující rovněž kamení) na zasažené pozemky došlo v období od srpna 2015 do 10. 5. 2017 v rámci realizace stavby „Budovy s apartmenty – ubytovacími jednotkami Horní Mísečky, II. a III. etapa“, prováděné na základě stavebního povolení vydaného dne 26. 4. 2014 Městským úřadem Jilemnice pod č. j. PDMUJI 8959/2014/Pl/StPo; žadatelkou a účastnicí

stavebního řízení (stavebníkem) byla žalobkyně. Jednou z podmínek stavebního povolení bylo to, že „*stavební a s ní související činnosti nebude dotčeno území nacházející se mimo stanovené hranice stavby, hranice staveniště či plochy deponií, neboť se na tomto území nachází přírodovědně hodnotné biotopy včetně lokalit s výskytem zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů*“ [podmínka 24 písm. b) bod 5 podpísm. b)]; podle další podmínky byla povolena deponie drnů na určitých místech (hřiště, pod ČOV a nad dolním parkovištěm), avšak pouze na dobu nanejvýš dvou let [podmínka 24 písm. b) bod 2]. Vlastníci všech předmětných pozemků (s výjimkou pozemku parc. č. 2864/8 ve vlastnictví Správy KRNAP) byla společnost SKIAREAL Špindlerův Mlýn, a.s., jež je v rozhodné době pronajímala společnosti MELIDA, a.s., IČO: 241 66 511, která 14. 7. 2015 udělila žalobkyni písemný souhlas ke zřízení mezideponie zeminy a drnů na pozemcích parc. č. 2767/12, 2774/1, 2772 a 2768/2 v k. ú. Vítkovice v Krkonoších. Tuto činnost prováděla pro žalobkyni na základě smlouvy o dílo č. 1378/15/T z 10. 4. 2015 společnost LEVEL, a.s.

14. Počínající vrstvení navážky zjistila Správa KRNAP prvně při terénní pochůzce 13. 7. 2015. K žalobkynině žádosti z 2. 7. 2015, rozšířené podáním z 14. 7. 2015, vydala Správa KRNAP dne 12. 8. 2015 rozhodnutí č. j. KRNAP 04750/2015, jímž udělila žalobkyni souhlas k činnosti „*Deponie drnů na p.p.č. 2767/12, 2774/1, 2762/5 a 2774/2 v k.ú. Vítkovice v Krkonoších a zeminy na p.p.č. 2767/12, 2774/1 a 2768/2 v k.ú. Vítkovice v Krkonoších v rámci stavby Budovy s apartmenty – ubytovacími jednotkami Horní Mísečky, II. a III. etapa, k.ú. Vítkovice v Krkonoších,*“ jež zahrnovala 1) trvalou deponii drnů na některých pozemcích, resp. jejich vyznačených částech, 2) dočasnou deponii drnů na vyznačených částech některých pozemků, 3) dočasnou deponii zeminy na vyznačených částech některých pozemků. Jednou ze stanovených podmínek k bodu 3) přitom bylo, že zemina nebude navážena dále po svahu a nebude budována plošina, dále že veškerý materiál (zemina, kameny), který je aktuálně umístěn mimo vymezenou plochu, bude z nepovolených ploch odstraněn do 30. 9. 2015, přičemž dočasná deponie zeminy byla povolena max. do konce roku 2016.
15. Povolený rozsah a způsob provádění navážky však nebyly dodrženy. Již sdělením z 14. 8. 2015 Správa KRNAP vyzvala žalobkyni k okamžitému a důslednému naplňování podmínek shora uvedeného rozhodnutí s tím, že „*určený plošný zákaz deponie zeminy není dodržován (deponie je větší a nadále dochází k jejímu rozšiřování), fotodokumentace pořízená na místě dne 13. 8. 2015 zaznamenává, že zemina je nákladními automobily sypána z brany existující plochy dále po svahu směrem k vodotoči, tedy tak, jak nebylo povoleno.*“ Při šetření 8. 3. 2017 pak bylo zjištěno, že plocha deponie zeminy byla více jak jedenapůlnásobně větší než plocha povolená, tudíž nejenže nedošlo k odklizení zeminy mimo povolenou deponii, ale došlo k jejímu významnému nepovolenému rozšíření, navezená zemina byla urovnána do roviny tak, že plynule navazovala na sousední pozemky, navážka byla rozhrnována po svahu, takže došlo k zasažení několika desítek dřevin z přilehlého lesa. Mocnost navážky v západní části byla odhadnuta na cca 10 až 15 metrů. Správní orgány konstatovaly, že v důsledku toho došlo ke změnám biologické rozmanitosti, struktury a funkcí mokřadního ekosystému a zásadnímu poškození půdního povrchu, prakticky bez možnosti návratu do jeho původní podoby, došlo ke změně vodního režimu lokality a ruderalizovaný mokřad zanikl. Místo ztratilo svoji funkci, byla zničena plocha zpestřující biodiverzitu území Horních Míseček, která sloužila jako úkryt a zdroj potravy pro živočichy.
16. Nejprve se městský soud musel zabývat žalobní námitkou, že je napadené rozhodnutí nicotné; pokud by tomu tak bylo, jakýkoli jeho další přezkum by byl nadbytečný. K pojmu nicotnosti městský soud odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, podle níž „*[n]icotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přiblíží z úřední povinnosti.*“ (Usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 76/2001 - 96 ze

dne 22. 7. 2005, publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS). Jedním z důvodů nicotnosti správního aktu je podle teorie správního práva i judikatury správních soudů „*absolutní omyl v osobě adresáta, tedy situace, kdy rozhodnutí ukládá povinnost někomu, kdo nemá právní subjektivitu, není způsobilým adresátem práv a povinností. Z hlediska zákonné úpravy se jedná o jinou vadu, pro niž rozhodnutí nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu podle § 77 odst. 2 správního řádu*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 280/2014 - 43 ze dne 2. 7. 2015, shodně též na př. rozsudek téhož soudu č. j. 8 Afs 78/2006 - 74 ze dne 13. 5. 2008, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS).

17. Důvodem nicotnosti správního aktu tak není jakýkoli omyl v osobě adresáta, jak se patrně domnívá žalobkyně, nýbrž toliko omyl absolutní, kdy je povinnost uložena neexistujícímu subjektu. V posuzované věci však především k žádnému omylu v osobě adresáta nedošlo. Správní orgány uložily pokutu žalobkyni, neboť seznaly, že právě jí je protiprávní jednání přiřitatelné, a to ačkoli jej fakticky provedly osoby od žalobkyně odlišné. Uzavření smlouvy o dílo se společností LEVEL, a.s., žalovaný neshledal jako dostatečný důvod ke zproštění žalobkyně její odpovědnosti. Zákonnost tohoto závěru bude předmětem dalších úvah městského soudu, avšak ani v případě, že by se s nimi neztotožnil, nezpůsobovala by taková vada nicotnost napadeného rozhodnutí.
18. Žalobkyni je třeba přisvědčit v tom, že odpovědnost za správní delikty právnických osob a fyzických osob při výkonu podnikatelské činnosti podle § 88 ZOPK ve znění účinném v rozhodné době měla objektivní, a nikoli absolutní povahu. To znamená, že se u ní – na rozdíl od odpovědnosti subjektivní – nezkoumá zavinění (tj. vnitřní psychický vztah jednatelce ke způsobenému následku) nýbrž odpovědnost je navázána na škodlivý následek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 96/2018 - 59 ze dne 18. 7. 2019). Neznačená to však, že není nutné prokazovat splnění zákonných znaků skutkové podstaty správního deliktu; je-li jejím znakem objektivní stránka deliktu spočívající v určitém konkrétním jednání, je třeba k uznání odpovědnosti za správní delikt takové jednání prokázat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 28/2006 - 65 ze dne 22. 3. 2007).
19. Podle § 88 odst. 1 písm. a) ZOPK v rozhodném znění orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 1 000 000 Kč právnické osobě, která se dopustí protiprávního jednání tím, že „*poškodí součást přírody ve zvláště chráněném území, nedovoleně změni nebo obrožuje jeho dochovaný stav*.“ Podle odst. 2 téhož ustanovení orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě, která se dopustí protiprávního jednání tím, že „*zničí součást přírody ve zvláště chráněném území nebo zničí zařízení určená k ochraně, označení a vybavení zvláště chráněného území*“ [písm. c)], nebo tím, že „*zničí jedince zvláště chráněného druhu rostlin buď přímo nebo nedovoleným zásahem do jejich prostředí*“ [písm. d)].
20. Ztotožnit se lze rovněž s žalobkyní citovanou pasáží z komentáře k ZOPK, opakovaně potvrzenou správními soudy (na př. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 86/2011 - 50 ze dne 27. 7. 2011), podle níž „*s podmínkami založení odpovědnosti také souvisí často diskutovaná otázka sankční odpovědnosti v případech, kdy jedna osoba jedná na základě objednávky druhé osoby. Na tuto otázku nelze dát jednoduchou a jednoznačnou odpověď. V obecné rovině lze říci, že výše uvedené podmínky pro založení sankční odpovědnosti v převážné většině případů splňuje ten subjekt, který na základě objednávky koná a fakticky část přírody svou činností poškodí. V jednotlivých konkrétních případech je možné se zabývat i otázkou odpovědnosti objednatele, zda i jeho jednání nenaplňuje skutkové znaky deliktu*“ (Miko, L. a Borovičková, H. *Zákon o ochraně přírody a krajiny*, Praha: C. H. Beck, 2007, 2. vydání). Samotná skutečnost, že faktické práce neprovedl jejich objednatel, nýbrž jiný subjekt na základě smlouvy o dílo, tedy ještě bez dalšího nevylučuje odpovědnost objednatele za správní delikt (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 50/2008 - 64 ze dne 5. 3. 2009).
21. V naposled citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval určením odpovědného subjektu v případě nepovoleného vykácení části lesa, kterou provedla na základě smlouvy o dílo osoba odlišná od objednatele těchto prací. Jednalo se tedy o situaci obdobnou té nyní posuzované, a Nejvyšší správní soud dospěl po zhodnocení všech okolností případů (ve shodě s městským soudem) k tomu, že k naplnění skutkové podstaty pravděpodobně došlo

objednatelovou provozní činností. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku mimo jiné uvedl: „Obligatorní znaky objektivní stránky jsou jednání, následek a příčinná souvislost mezi nimi. Příčinná souvislost – kauzální nexus (nexus causalis) – je vztah mezi protiprávním jednáním jako příčinou a škodlivým následkem, který je právě tímto jednáním vyvolán. Ve shodě s doktrínou je přitom jednání příčinou následku pouze tehdy, jestliže by následek bez tohoto jednání nenastal buď vůbec, anebo by bez něho nenastal takovým způsobem, jakým konkrétně nastal. Při posuzování projednávané věci proto bylo nutné zaměřit se na konkrétní jednání, jakožto nejvýznamnější příčinu škodlivého následku v podobě vytěženého lesa a ptát se, zda by tento následek nastal i v případě absence tohoto jednání. Jako relevantní se v této souvislosti jeví zejména otázka, zda by k vytěžení lesa došlo i v případě absence jednání žalobce, tzn. pokud by danou těžbu např. odmítl provést, nedošlo by k ní vůbec nebo by k ní došlo ‚rukou‘ jiné společnosti KIMOS oslovené osoby. A naopak, zda by k vytěžení lesa došlo i v případě absence jednání společnosti KIMOS, tzn. pokud by si společnost KIMOS danou těžbu neobjednala, provedl by ji žalobce i tak, řečeno metaforou ‚na vlastní pěst‘.“

22. V projednávané věci to byla žalobkyně, které bylo uděleno stavební povolení na stavbu „Budovy s apartmenty – ubytovacími jednotkami Horní Mísečky, II. a III. etapa“, v rámci jejíž realizace byla navážka zeminy (hlíny a kamení) na dotčené pozemky ukládána. Právě žalobkyni byl dále udělen souhlas s deponií zeminy za přesně stanovených podmínek, jež následně nebyly splněny. Zároveň byla žalobkyně již na samém počátku vrstvení navážky upozorněna Správou KRNP na porušování podmínek shora uvedeného souhlasu a vyzvána k jejich dodržování, jakož i k odstranění již existující navážky na nepovolených pozemcích. Nepovolená navážka však odstraněna nebyla a protiprávní jednání pokračovalo i po této výzvě, z čehož lze dovodit, že se tak dělo s vědomím žalobkyně; ta ostatně nepředložila ve správním ani v soudním řízení žádný důkaz dokládající její následný postup vůči zhotoviteli, jakož ani dodatek ke smlouvě o dílo ve smyslu jejího článku 4. „Změny díla“, jenž by reflektoval změny podmínek vrstvení navážky obsažené v rozhodnutí Správy KRNP z 12. 8. 2015. Stěžejním důkazem o žalobkynině roli v celé věci je však protokol o kontrole č. j. ČIŽP/45/OOP/1703525.005/17/KRY z 10. 5. 2017, podle nějž V. P., tehdy jediný žalobkynin jednatel, „v průběhu kontroly uvedl, že navážka byla v dané lokalitě provedena třetí osobou, která však jednala na základě požadavku subjektu CONMACO MÍSEČKY s.r.o. Pan P. v této souvislosti uvedl, že se jako jednatel subjektu CONMACO MÍSEČKY s.r.o. cítí být plně odpovědný za realizaci navážky ve zjištěném rozsahu“ (podtrženo městským soudem). Tento protokol V. P. podepsal, potvrzuje zároveň výslovně souhlas s jeho obsahem. Správnosti závěru, že společnost LEVEL, a.s., prováděla navážku v souladu s žalobkyniným zadáním (anebo přinejmenším s jejím implicitním souhlasem), nasvědčuje rovněž okolnost, že V. P. byl v té době nejen jediným žalobkyniným jednatelem, ale také statutárním ředitelem a předsedou správní rady společnosti LEVEL, a.s. Žalobkyně sice uvedla, že žalovaný nevěnoval pozornost jiným relevantním ustanovením smluvní dokumentace, avšak nikterak nespecifikovala, o jaká ustanovení se mělo jednat, proto se městský soud touto námitkou nemohl podrobněji zabývat.
23. Na základě shora uvedeného považuje městský soud za správný závěr správních orgánů, že předmětného protiprávního jednání se dopustila žalobkyně svou provozní činností, a že k vlastní realizaci navážky využila společnost LEVEL, a.s. Městský soud považuje za prokázané, že ke škodlivému následku došlo na základě objednávky žalobkyně, která mohla k realizaci navážky popsáním způsobem využít kteroukoli jinou společnost s obdobným předmětem podnikání, a naproti tomu bez žalobkyniny činnosti by k popsání následku dojít nemohlo. Společnost LEVEL, a.s., fakticky vystupovala v procesu realizace navážky jako žalobkynin nástroj. Okolnost, zda k samotnému škodlivému následku došlo úmyslně, hrubou nedbalostí a zanedbáním kontroly nebo „pouhou“ nedůsledností konkrétních pracovníků, není vzhledem k objektivní povaze odpovědnosti za správní delikt rozhodná pro vznik žalobkyniny odpovědnosti, může však být – a také byla – zohledněna při stanovení výše pokuty.
24. Jelikož žalobkyně svým jednáním naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle ZOPK, mohla být podle tohoto zákona také potrestána. Otázka možného porušení zákazu dvojího

trestání by přišla v úvahu, až pokud by proti žalobkyni zahájil správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu také stavební úřad; do té doby je spekulativní a bezpředmětná.

25. Žalobkyně dále zpochybnila zákonnost kontrolního protokolu z 10. 5. 2017, a tedy rovněž jeho procesní použitelnost, a to jednak s poukazem na jeho pořízení v rámci kontroly u jiného subjektu, jednak z důvodu údajně nezákonné přítomnosti některých osob.
26. K prvé z těchto námitek městský soud předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 114/2019 - 27 ze dne 17. 10. 2019, podle něž jmenovaný soud „*nemá za to, že by ze samotného faktu, že kontrola ze dne 9. 10. 2012 byla primárně provedena u jiné osoby (u společnosti COLORLAK-SERVIS s.r.o.) měla za následek nepoužitelnost takového důkazu v jiném řízení, neboť žádný právní předpis použití takového důkazního prostředku nebrání. Nejvyšší správní soud nevidí důvod pro to, aby vyloučil použitelnost kontrolních závěrů týkající se jedné kontrolované osoby i ve vztahu k jiné kontrolované osobě, zvláště pokud tato zjištění byla ze strany kontrolního orgánu dál prověřována.*“
27. Žalobkyně neměla v průběhu kontroly práva kontrolované osoby podle § 10 kontrolního řádu, neboť kontrolovanou osobou byla společnost SKIAREÁL Špindlerův Mlýn, a.s., na jejíchž pozemcích kontrola probíhala. Žalobkynin zástupce měl nicméně možnost s protokolem o kontrole se na místě seznámit (podepsal souhlas s jeho obsahem), a protokol se následně stal součástí správního spisu jakožto jeden z podkladů rozhodnutí, k němuž se žalobkyně mohla v průběhu správního řízení vyjádřit a jakkoli zpochybňovat zákonnost průběhu kontroly nebo z ní vzešlá zjištění, tedy také namítnout absenci pověření k provedení kontroly nebo podjatost kontrolující osoby. K seznámení se s obsahem spisu byla žalobkyně vyzvána usnesením ČIŽP ze dne 20. 6. 2017, avšak nabídnuté možnosti nevyužila. Žalobkyně tedy na žádných svých právech fakticky zkrácena nebyla. Její argument, že kontrolní protokol mohl sloužit toliko jako podklad pro zahájení nové kontroly vůči žalobkyni, nemá oporu v právních předpisech, jakož ani rozumné opodstatnění, neboť taková kontrola by byla obsahově totožná; to platí tím spíš, že se kontroly zúčastnil žalobkynin zástupce. Použití kontrolních zjištění v posuzované věci tak nic nebránilo.
28. Pokud jde o přítomnost žalobcem uvedených osob kontrole, kontrolní řád umožňuje ve svém § 3 odst. 1 kontrolnímu orgánu přizvat k účasti na kontrole v zájmu dosažení jejího účelu fyzickou osobu (tzv. přizvanou osobu). Rozhodnutí, zda, jaké osoby a k jakým úkonům v rámci kontrolní činnosti budou ke kontrole přizvány, závisí na správním uvážení kontrolního orgánu. To nicméně není bezbřehé, jsouc omezeno zásadou, podle níž správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena (§ 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Správní orgán tedy nemůže přibrat ke kontrole kteroukoli osobu po libosti, nýbrž její účast musí být potřebná k dosažení účelu kontroly (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 175/2018 - 26 ze dne 16. 8. 2018 nebo č. j. 2 As 126/2018 - 33 ze dne 21. 11. 2018). Jednou z náležitostí protokolu o kontrole podle § 12 odst. 1 písm. c) kontrolního řádu přitom je označení přizvané osoby, včetně důvodu jejího přizvání.
29. U pánů J. Č. a P. K. je v kontrolním protokolu uvedeno, že jsou zástupci kontrolované osoby, a mezi podklady kontrolních zjištění je uvedena „*plná moc předložená p. Č. a p. K.*“ (str. 3 protokolu); tato plná moc udělená společností SKIAREÁL Špindlerův Mlýn, a.s., se ve správním spisu skutečně nachází. Účast dalších namítaných osob pak ČIŽP podle kontrolního protokolu „připustila“; jedná se tedy zjevně o osoby přizvané, potřebnost jejichž účasti podle názoru městského soudu jednoznačně vyplývá ze samotného protokolu: V. P. se účastnil jako jednatel společnosti (žalobkyně) oprávněné k provedení stavby, při němž navezený materiál vznikl; Z. S. jako vedoucí provozu společnosti MELIDA a.s. Horní Mísečky, jež měla dotčené pozemky v nájmu; Milan Rychtr jako starosta obce, na jejímž území se navážka nacházela a jejíž zájmy byly existencí nepovolené navážky nepochybně dotčeny; V. S. jako zaměstnanec společnosti LEVEL, a.s., jež navážku fakticky realizovala. Správní orgán tedy nepřekročil meze svého správního

uvážení, když přizval tyto osoby k účasti na kontrole. Kontrolní řád přitom nevyžaduje, aby se o přizvání osoby rozhodovalo usnesením; ustanovení správního řádu o ústním jednání se na kontrolu nepoužijí, neboť kontrolní řád v tomto ohledu představuje zvláštní právní úpravu. Pro úplnost zde městský soud podotýká, že zastupovat právnickou osobu může kromě členů jejího statutárního orgánu kterýkoli její zaměstnanec v rozsahu obvyklém vzhledem k jeho zařazení nebo funkci; přitom rozhoduje stav, jak se jeví veřejnosti (§ 166 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník).

30. Důvodnou městský soud neshledal ani žalobní námitku, podle níž správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, konkrétně stav dotčených pozemků před navážkou, a neosvětlily, jak mělo k vytýkanému jednání a zejména jeho následkům dojít.
31. ČIŽP ve svém rozhodnutí na základě údajů z ortofotomapy pořízené v průběhu vegetačního období 2014 uvedla, že převážná část navážky byla provedena až v následujícím období (str. 4), což korespondovalo s tvrzením žalobkynina jednatele, podle nějž navážka započala v červenci nebo srpnu 2015. Dále uvedla, že vycházela z fotografií předmětných pozemků pořízených Správou KRNP 21. 9. 2015 a 8. 6. 2016 (str. 5). Na těchto téměř 50 fotografiích, založených ve správním spisu, je zřetelně zachycen stav dotčených pozemků nedlouho po počátku navážky i v průběhu jejího dalšího vrstvení, a to včetně zbytků mokřadu, poškozených stromů i přibližně 10 exemplářů hořepníku tolitovitého před jejich zasypáním. Na vyjádření Správy KRNP z 24. 3. 2017, jehož přílohou jsou tyto fotografie, odkázal na str. 2 svého rozhodnutí taktéž žalovaný. ČIŽP také cituje zaměření navážky Správou KRNP z 9. 6. 2016, podle nějž navážka uvedeného dne zakrývala na své patě plochu 5 516 m², ačkoli s ohledem na podmínky rozhodnutí z 12. 8. 2015 mohla zaujímat nejvýše 2 119 m² (str. 5). Podle tohoto šetření bylo navážkou zasaženo cca 0,55 ha travního porostu a několik desítek dřevin z přilehlého lesa, ačkoli navážku bylo povoleno provést pouze mimo les na cca 0,22 ha v severní části lokality. Navážka byla urovňována do roviny, která navazovala na zpevněný povrch pozemků parc. č. 3112 a 3102. Na rovinu byly naváženy další kupy, které zjevně byly rozhrnovány směrem k jihu. Mocnost navážky v západní části byla odhadnuta na cca 10 až 15 metrů. Tyto zjištěné skutečnosti pak k žalobkyniným námitkám žalovaný ve svém rozhodnutí zopakoval (zejména na str. 2).
32. Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal rovněž mechanismus účinku navážky na ekosystém zasažených ploch, konkrétně na str. 8 a 9: „*Do mokřadní lokality navezená a z hlediska mocnosti v řádu metrů navrstvená zemina tlakově působí na původní půdní profil, čímž negativně ovlivňuje mj. kapilaritu půdy. Změna kapilarity půdy (v důsledku jejího zhuštění) přitom negativně ovlivňuje proces vztlínání vody na půdní povrch, kde se před realizací předmětné navážky prokazatelně nacházel mj. mokřad, který byl takto vztlínající vodou saturován. Lze tudíž považovat za prokázané, že uvedenými tlakovými změnami došlo v předmětné lokalitě k omezení zásobení mokřadu vztlínající vodou a tím ke změně vodního režimu. Změny ve vodním režimu předmětné lokality však nastaly i v důsledku „prosté“ změny reliéfu půdního povrchu, který se před předmětným zásahem svažoval k jihu a na němž se nacházely spolu s mokřadem i drobné stružky a deprese. Převrstvením takto členěného povrchu nepochybně došlo k likvidaci zmíněného mokřadu a k omezení, resp. zamezení odtoku vody z povrchu dotčené lokality, což lze nepochybně považovat za změnu původních odtokových poměrů. I tímto způsobem tak prokazatelně došlo ke změně vodního režimu. Dále došlo realizací navážky k zasypání bází stromů v lesním porostu. Zasypáním dojde ke změně výškových vztahů mezi povrchem půdy a uložením kořenů, což vede k narušení dýchání kořenů, ke změnám v hospodaření s vodou apod., které znamenají narušení vitality a stability stromů a následně jejich úhyn. Navíc lze očekávat, že došlo k poškození báze stromů nárazy kamenů v navážce.*“ Ačkoli mechanismus nepříznivých účinků několikametrového zasypu zeminy na jedince hořepníku tolitovitého v rozhodnutí výslovně popsán není, podle názoru městského soudu je na bílé dni.
33. Správní orgány tedy fotograficky zachytily stav dotčených pozemků brzy po počátku navážky i v jejím průběhu, podrobně popsaly její škodlivé následky a vysvětlily její působení na zákonem chráněné zasažené části přírody. K tomu městský soud podotýká, že ČIŽP je podle § 80 ZOPK správním orgánem příslušným k tomu, aby m. j. kontroloval dodržování právních předpisů

a rozhodnutí týkajících se ochrany přírody a krajiny anebo zjišťoval a evidoval případy ohrožení a poškození přírody a krajiny, jejich příčiny a osoby odpovědné za jejich vznik nebo trvání, a ke splnění těchto úkolů je vybaven odborným aparátem, který je schopen příslušné odborné otázky posoudit a přezkoumatelným způsobem odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 284/2017 - 38 ze dne 19. 9. 2018). V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že „za situace, kdy řešená odborná otázka spadá do rozsahu působnosti správního orgánu, nejsou splněny podmínky pro obligatorní ustanovení znalce dle § 56 správního řádu. Správní orgán v takových případech odbornou otázku zásadně posoudí sám, ledaže by odborná kompetence správního orgánu byla pro složitost řešené otázky nedostatečná. Je samozřejmě 6 As 284/2017 - 41 pokračování na správním orgánu, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a vypořádal se se vším, co vyšlo v řízení najevo, i s tím, co uvedli účastníci řízení, včetně účastníky předložených důkazů (srov. citovaný § 3 a § 50 správního řádu).“

34. Jelikož žalobkyně v průběhu správního řízení nenavrhla žádné důkazy, které by zpochybňovaly odborné závěry správních orgánů – hypoteticky si lze představit na příklad odborné vyjádření, podle nějž by na fotografiích nebyli zachyceni jedinci hořepníku tolitovitého anebo podle nějž by se na louce zobrazené na fotografiích nenacházel mokřad –, neměl městský soud žádný důvod jejich závěry zpochybňovat anebo trvat na provedení důkazu znaleckým posudkem. Žalobkynino neurčité a podrobněji nerozvedené tvrzení, že k popsáním následkům „nemohlo dojít“, k tomu nepostačuje. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že s odvolací námitkou ohledně nedostatku odborných znalostí na straně ČIŽP se žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně nevypořádal. Povinnost řádného odůvodnění správního rozhodnutí plynoucí z § 68 správního řádu však nelze vykládat jako požadavek odpovědi na každou námitku (resp. argumentu), pokud je z rozhodnutí zřejmý postoj správního orgánu k takové námitce (srov. na př. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04 ze dne 5. 1. 2015 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 58/2011 - 72 ze dne 21. 12. 2011). Tím spíše to platí v případech, kdy je vzneseno velké množství námitek, jako právě v nyní posuzované věci, a v případě námitek nikoli stěžejních. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný považoval ČIŽP v souladu se zákonem za správní orgán věcně příslušný k posuzování předmětných otázek, a tudíž k tomu také odborně způsobilý, a jelikož žalobkyně netvrdila žádné relevantní skutečnosti a nenavrhla důkazy, jež by mohly odborné závěry ČIŽP zpochybnit, nespatořoval ani důvod k ustanovení znalce. Nevypořádání této odvolací námitek tudíž není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
35. Městský soud neshledal v napadených rozhodnutích ani žádný rozpor ohledně zásahu do vodního toku. Žalobkyně patrně směřuje „ovlivnění vodních poměrů“ se „zásahem do vodního toku“. Zatímco prvního z nich se dopustila zasypáním ruderalizovaného mokřadu, jak je vysvětleno výše, zásah do vodního toku žalobkyni za vinu kladen není; ČIŽP naopak na str. 7 svého rozhodnutí výslovně uvedla, že „nedaleký vodní tok tekoucí jižně od navážky (ve směru přibližně od severovýchodu k jihozápadu) po pozemcích p.č. 2768/2, 2772 a 2774/1 navážkou zasažen nebyl.“
36. Vzhledem k uvedenému městský soud shrnuje, že skutkový stav byl v projednávané věci spolehlivě zjištěn v míře potřebné pro vydání napadeného rozhodnutí.
37. Přezkoumatelná je podle názoru městského soudu taktéž výše uložené pokuty. Tou se ČIŽP zabývala stručně na stranách 14 a 15 a podrobně na stranách 17 a 18 svého rozhodnutí, vyjmenovavši řadu okolností přitěžujících (zničení zvláště chráněných rostlin, zničení součástí přírody na území národního parku, poškození jiné součástí přírody na území národního parku, a to i přes opakované upozornění správními orgány, existence více protiprávních jednání) i polehčujících (absence úmyslu, poměrně nižší biologická hodnota zasažené lokality, žalobkynina spolupráce při objasňování deliktu, žalobkynino první protiprávní jednání na úseku ochrany přírody a krajiny). Pokuta stanovená v dolní šestině zákonného rozmezí se tak městskému soudu zdaleka nejvíce jako nepřiměřená.
38. Další žalobní námitka spočívá v tom, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaká část navážky na dotčených pozemcích má být žalobkyní odstraněna, což souvisí s tím, že ji tvoří taktéž kamení

a asfalt, jež měla na místo dopravit správa silnic. S tímto hodnocením se městský soud neztotožňuje. V rozhodnutí ČIŽP jsou výslovně vyjmenovány pozemky, z nichž má být navážka odstraněna, a žalovaný k totožné žalobkynině námitce vysvětlil, že z těchto pozemků má být odstraněna veškerá navážka zeminy, neboť její část na nich byla umístěna s povolením, avšak na omezenou dobu, jež již uplynula, a část na nich byla umístěna bez povolení. Napadené rozhodnutí je tudíž v tomto ohledu naprosto srozumitelné a jeho požadavky jednoznačné.

39. Žalobkyně v žalobě tvrdí, že kamení a asfalt umístil na dotčené pozemky někdo jiný. Podle zjištění správních orgánů, potvrzených též při kontrole 10. 5. 2017, byla navážka tvořena zeminou s příměsí kamení a malou příměsí stavebních odpadů. Osoby přítomné kontrole, včetně žalobkynina jednatele, shodně konstatovaly, že žalobkyně nenese odpovědnost za výskyt drobné příměsi stavebních odpadů, z čehož logicky vyplývá, že odpovědnost za výskyt zeminy s příměsí kamení uznala. K drobné příměsi stavebních odpadů se žalobkyně v žalobě žádným způsobem nevyjadřuje, městský soud se jí proto dále nezabývá. Pokud jde o výskyt kamení v navážce, žalovaný v napadeném rozhodnutí k této žalobkynině námitce zopakoval vyjádření ČIŽP obsažené v jejím vyjádření k odvolání ze 4. 12. 2017, podle něž *„je obecně známou skutečností, že nejen v oblasti Krkonoš je kamení běžnou příměsí půdy (zeminy) a z uvedeného důvodu tak bylo příměsí i navážené zeminy.“* Tento odborný názor žalobkyně věcně nikterak nezpochybnila, pouze bez bližších podrobností uvedla, že kamení (spolu s asfaltem) na místo „dopravila správa silnic“, aniž toto tvrzení konkretizovala nebo doložila jakýmkoli důkazem. Totéž platí o údajné přítomnosti asfaltu v navážce, který se podle zjištění správních orgánů v navážce vůbec nevyskytoval. Vzhledem ke krajní neurčitosti a nepodloženosti těchto námitek shledává městský soud jejich vypořádání žalovaným jako dostatečné.
40. Odstranění navážky do 30. 6. 2018 označila žalobkyně za neproveditelné s tím, že v dané lokalitě vydrží sníh až do pozdních jarních měsíců. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno 5. 2. 2018, a na odstranění navážky tedy měla téměř pět měsíců. To je na první pohled dlouhá doba, k jejímuž zpochybnění samo o sobě nepostačí žalobkynino tvrzení, že dané lokalitě se sníh drží až do pozdních jarních měsíců. Pokud bylo odstranění navážky v dané době skutečně objektivně nemožné, ať už z důvodů povětrnostních nebo technických, bylo na žalobkyni, aby tuto skutečnost doložila důkazy, na příklad vyjádřením podnikatele v příslušném oboru, jenž by měl navážku odstranit. To však žalobkyně neučinila, proto nelze ani tuto její námitku považovat za důvodnou.
41. Nakonec nelze přisvědčit ani námitce, že se žalovaný v odvolání vůbec nezabýval možností a účelností dalšího využití navážky. Žalovaný naopak na str. 14 svého rozhodnutí uvedl, že zájem obce Vítkovice na využití navážky k vybudování parkoviště nemůže mít na určení nápravných opatření vliv, jelikož dotčené plochy jsou v územním plánu obce Vítkovice označeny jako plochy zemědělské, plochy smíšené nezastavěného území, přirozené a přírodě blízké ekosystémy nebo plochy lesní. Ochranné podmínky na území KRNAP a jejich případné změny jsou podle žalovaného výhradně v kompetenci Správy KRNAP a ČIŽP je nemůže měnit v rámci ukládání náhradních opatření. Žalovaný tedy zohlednil okolnosti uvedené v § 88 ZOPK, a jelikož dospěl k závěru, že navrácení do původního stavu není možné, uložil žalobkyni povinnost provést přiměřená náhradní opatření k nápravě, jež mohou zajistit alespoň částečné obnovení stavu v lokalitě, zejména obnovu původního vodního režimu a narušeného dýchání a příjmu vody a živin kořeny stromů (str. 13 napadeného rozhodnutí).

VI. Závěr a náklady řízení

42. Městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

43. O náhradě nákladů řízení rozhodl městský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti, proto mu městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. května 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu